

10. mar. 1971

FAKTA

Dato:
10. mar. 1971

Sidetæl:
Notes 70-71 bd 7 s. 135-140

man end ville - for sig selv
Så kan man ikke, de forsøger
man efter har prøvet selv sig
til neurosen som vanskaly efter
selvbehandling.

Vence

10-3-71.

Det a-forkerte spjergsmål
is stiller mig selv, en forkert
problematik is beskæftiger mig
med. Jeg beskæftiger mig med
forskellige kunstnere leds mig
af det ~~kunst~~ kunstneriske per-
-blem, en Marcel Duchamp,
Mondrian, AD Reinhardt, og
mere perifert Carl Andre, Dali,
Kosuth, Warhol u.s.v.
Det spjergsmål is stiller er
hvilke af disse kunstnere leds-
-ning der er den rigtige, og
et sådant spjergsmål
kan jo aldrig besvares for
hver kunstner er deres egen
ledsning selv/etgely den
rigtige - sou ingen kan være
principielt rigtige end den
anden. Ingen af deres leds-
-ninger kan være min, is

man, som de har gjort finde
min egen.
Også prøv andre om vander
er mine spørgsmåle til pro-
-blematikken først - det er
man finde ud af er i alle
hvoran jeg skal gøre tingene
men hver for sig. Og har jeg fortælling-
-st i min gamle fortælling det
stude hver det drejer sig om
at lave "god kunst" at
præster noget, tvertimod
drejer det sig om at finde
ud af hvilke mennesker
relation der er mellem det
jeg laver og mig selv, om det
er for mig selv har en "me-
-ning" i den forstand at
den handling det er at
arbejde kan gøre til en
personlig uundelig frigørelse
og balance. Først når
der har den betydning
for mig, er der muligvis
tilstede for at det også kan
gøre betydning for andre,
uden den indfældede per-
-sonlige nødvendighed bliver
produktene alene til skue-
-retter.

---

af desperation over den re langvarige
inproduktivitet har jo i den sidste
tid tegnet, det er nu ikke rig-
-tig bliver til noget af betyd-
-ning. Jeg er dog blevet opmærk-
-samt på en ting som er op-
-støvet helt spontant, at jo
-ikke kan noget med en teg-
-ning, men vil kvartyl man
arbejde i serier, i en proces
stræbte sig over at løse tids-
-rum og hvor den enkelte del,
tegning, underordnes, ja vel end-
-da i nogen grad bliver betyd-
-ningsfuld i forhold til processen.
Hovedvægten ligger altså ikke
på resultatet, men på hvad
jo gør - på handlingen, man
ikke i et ønske om en stilles-
-sitet som hos Duchamp, for
som sagt hvad der gøres (tegnes)
er egentlig lige gyldigt i forhold
til at der handles og at
serien (relation af tegninger) er
der synlige spor af den re
handling og dens tidsforløb.
Hvad bliver da vigtigt i en
sådant serie, hvis man vil
vil efterrationalisere en arbejds-
-proces som er opstøvet spon-

- hvad? Det er vigtigt at handle
- fortæller respekteres d.v.s. at læs-
-ningerne ses i den retlige
hvori de er lavet - at man ikke
af de bedste grunde trykker om
fra den ne retlige fortæller
der er et "se bedre ud".
Dernest hvad man ser - hvad
der er for de enkelte af seriers
ark er (man ikke vore) betydning
- fuldt i sig selv, men alene i
forhold til serien - fortæller
som helhed. At ville bedømme
seriers enkelte tegninger som
tegnings er derfor helt lys og
- mig - du de ingen betydning
har som tegning - men alene
som af man mig af de lidt
og handlinger fortæller - dette er
shelteriske overvældende betydning
- fuldt i forhold til den hand-
-tering af der er handling.
Seriers udtryk er helt
tilfældig - man stopper naturligt
over handlingens processen ikke
denne jere fæles spor lang.
Men - ville det, rent teknisk
ikke vore effektivt at udføre
en sådan proces for film
f.eks tegne film? Nej for det

er ikke et bevogelses forlydt, eller
en visuel rytme man er ude
efter, man smarer en slags
skrift - eller et spor af en
håndling - ikke en skrift, et
tegn eller et spor som skal
hyles (også derfor bør den enkelte
tegning i sig selv "betjenes") men
som alene skal opfattes rent
materielt som en bløvs be-
vøelse hen over et stykke pa-
pir, en rone af mærkning
af det hvide ark. Man blun-
ner ude mærket tænke sig at
en sød den proces ude den kunde
kunne bestå af at man
ror sød og sød af mange ark
tegne papir ud af tegneblok-
ken og placere dem i en
lang række eller hinanden.
Sød ville man have en matris-
-tisses tid 1. Den tid der tegn
af placere arkene. 2. Den tid
der tegn bestemmer at se arkene
et for et. Den re proces "per-
-sistens" eller ude des hvis den
er noget paa arkene.
Arkettes en hel udgør også
en rent fysisk rumlig ud-
-sætning, sød og sød mange

Det kan de mere fylde de.
Det er meget sandt synligt at
arbejder med serier, der
er en oplysning af det
enkelte billede - af billedet, hvis
man kender det gamle kones
egen navn for eller ser et lille
billede en ind på rent ram-
-me områder - lidt manipula-
-tioner - hvor metoden med serier
ville være en lidt skæbely - på den
måde ville man kunne ma-
-nifeste ind af sin binding til
det traditionelle billede.

Vence.

12-3-71.

"This menneskers og dets
skæbne er ens, som den ene
dør, dør den anden, og som
og somme uend har de alle,
og mennesket har intet præd
for dets, thi alt er tomhed."

Prædikens Bog.

~~Det er en meget vigtig
del af den danske kunsthistorie
og det er vigtigt at
bevare den.~~

Burgin montre par quel schéma de relations conventionnelles (conventions esthétiques, conventions culturelles, historiques) nous inconsciemment au moment de l'appréhension, l'œuvre d'art est reconnue comme telle. Or, les analogies entre l'ensemble formel que constitue l'œuvre d'art et le langage, le plus souvent littéraire, qui s'y associe appartiennent à ce schéma et c'est pour mettre cela en évidence que depuis environ un an, la production de Victor Burgin n'est plus que textuelle.

Catherine Millet.

Jeg har i den sidste tid prøvet meget tilsvende: i den begrebs-
forskellingsen (om) kunst eksisterer den som på det her i tide.
Hver handling og kunstner fremtids sig selv alene "mening" i forhold til dette begreb og den aktuelle betydning af det. Produkter som i efter "mening fyldte" idag, ville for hundrede år tilbage virke som på et "meningsløse".

Nuor jø, som jø yjore i yoor fylder
det ene ark papir efter det
om det med ~~konst~~ Blygants kerne-
-duller, hvilket jø i sig selv er
helt absurd, hvor det (Hvor det
jov) en mening i relation til
den min værdige præstation om
kunst - uden den (jovs hithing)
ville det være absurd.

Hvor den konceptuelle teori vil
erover den hævder at: jore stillingen
om kunst er det centrale og
ihke kunstobjekt selv.

Hvorfor gør jø mig egentlig som
mange spekulationer om min
arbejde? I den sidste tid har jø
lavet en række (kvalitative) Blygants-
-legninger, egentlig med lidt dårlig
samvittighed, hvorfor?

Jø synes vel det er lidt let/pedag
som den at sidde og more sig med
at lave kerne dulle, som der
ihke er nogen "dybere" mening i.

Hvad er det dog for et krav
jov instand sæt sig selv op for mig
selv, hvad er det for en hel-
-vedes præstation jø kræver?

Hvad er det for ambitioner som

skul tilfredsstilles? For det maa
jo vore den egentlige aarsag til
den daarlige samvittigheds-
krav og millioner som skul
tilfredsstilles. Det kunstneriske sand-
heds og samvittighedskrav!
Ja man hvad er det egentlig for
krav hvis man kan den nor-
male igennem? Ad man skul
vore tro mod sig selv, og se til
bedste, tage kunsten ud vorhøjt-
pe egentlig kan jo selvhelte rigtig
definere disse krav. Hele livet
gaaer formodentlig ud paa at vore
tro mod sig selv og sin skabere,
paa at forsøge at vore et frit
menneske - det er jo ikke noget
spezielt for kunstneren eller kunst-
ner. Kunsten kan maaske fungere
som et personligt hjælpe middel
til at finde sig selv - til
at gaae sig friheden bevist,
man vil over det kan jo ikke
se den specielt kan gaae for-
dring paa nogen krav.
For mig i hvert fald er kunsten
langt overvejende en rent person-
lig affare, som ikke gaaer sig
til af at skulle, eller kunne
tilfredsstille nogen uden for kun-

- man de bliver. I sin klasse man
der da blive en affører mellem
mig, blyant og papiret - hvorfor
serd, alligevel denne kunstner
samt viltsked, disse endelige spejli-
-kationer?

Forleden dag havde jeg en intens
oplevelse af alting i intet
af den totale "meningsløshed"
af at det meste i men næsten
forer sig og af sig selv helvædes
tvingt og at virkeligheden i realiteten
er anderledes end hids forbriv.

Jeg tror det var en meget vædi-
-fuld oplevelse, eller erkendelse
og selv i ikke negativ som den
permanent vil tage sig ud for
de fleste, den viser jo at livets
samt mening er at være til
og alle de meninger i sig selv
af dette begreb med netop hinder
og i at være til - at være og
sæbe, at være fri. Hvis det er
saa dan, og der tror jeg selv
er og man kunsten og den
forfuldt "meningsløst" og den
dørlige samt viltsked over at
man laver det ene og i ikke det
ander kun i ikke skrydes et i
kunsten i brønde lever, men

more skuldes fordringer som kommer
ude fra - fra verden og derud kon-
-ven h'over.

Jeg kan ~~ikke~~ selvfølgelig ikke svare
generelt, men alene personligt kan
det være.

Jeg forstår godt at beskæftigelse
med kunst for mig er, altid
har været, og altid more blive
en helt personlig sag, man jo
vil ikke erkende det.

For det første for det første ikke
vil erkende mig selv og min
skidte, for det andet fordi

jo man grund af den re monst-
-de er kendte sig selv anerkendelse
ude fra - af andre - af om verden.

Jeg bliver derfor hver for at
blive noget, som more mig,
men som eventuelt ikke vil
more eller bliver anerkendt af
om verden. Jeg kan ikke erkende

mig selv, som sagt, og er der-
-for bange for at gøre noget
som mig huske om verden,
dette at jo med min kunst
har nok i mig selv, rettere sagt
at jeg lærer den for mig selv
og ikke for om verdenen.
Egoisme, narcissisme er den